

РЕШЕНИЕ

№ 5386

гр. София, 14.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11720** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 1, чл. 85, вр. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на Ф. А. – гражданин на Руската федерация, против Решение № 34-ОК/16.11.2020 г. на интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, с което не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила, подадена последваща молба рег. № УП-20172/28.10.2020 г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, тъй като е постановено в нарушение на чл.76б, ал.1 ЗУБ и чл.42, § 2 от Директива 2013/32/ЕС, както и за неоснователност на доводите на интервюиращия орган, че нововъзникналите обстоятелства по отношение на сина на жалбоподателката не са от съществено значение. Жалбоподателката определя като пропуск и липсата на анализ на най-добрия интерес на детето и чието производство се обсъжда отделно от нейното. Излагат се твърдения, че в повторната молба, жалбоподателката е представила нови факти и обстоятелства от съществено значение за личното й положение по смисъла на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ и чл.40, §2 от Директива 2013/32/ЕС, които изпълняват изискванията за разглеждане на молбата и в общо производство по реда на ЗУБ. Искането до съда е за отмяна на акта. В съдебно заседание, жалбоподателката се явява лично и с упълномощения адвокат В.. Във връзка с изготвената на 05.01.2021 г. и приложена по делото етапна епикриза с диагноза „Тревожно-депресивно разстройство“ по отношение на чужденката, адвокат В. счита, че същата е новонастъпило обстоятелство, което в контекста на изложената в

производството по първата молба лична история на Ф. А., следва да се вземе под внимание от административния орган.

Ответникът, чрез юрисконсулт Ч. оспорва жалбата, становището е за неоснователност. Моли съда да обърне внимание, че приложените доказателства към последващата молба не съдържат информация за настъпили проблеми след приключване на делото пред ВАС. На следващо място, видно от заявлението е, че заплахите са от неизвестни лица, поради което не могат да бъдат категоризирани като субекти, извършващи преследване или посегателства в хипотезите на чл.8, ал.3 и чл.9, ал.2 ЗУБ. По отношение на представения по делото медицински документ, процесуалният представител на ответника счита, че в него няма направено твърдение за изострено психично състояние. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

СРП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е сезирала ДАБ с последваща молба за закрила рег.№УП-20172 от 28.10.2020 г., в която твърди, че са настъпили нови обстоятелства във връзка с нейната бежанска история, които са от съществено значение както за личното ѝ положение. Поради злополука, представляваща фрактура на десния крак, жалбоподателката излага твърдение, че е временно възпрепятствана да напусне общежитието в РПЦ в С., поради обездвижването ѝ за дълъг период, а предвид изложената от нея бежанска история, дори и да се завърне в страната си по произход, там няма да ѝ бъде предоставена медицинска грижа, нито ще има къде да живее, поради което моли случаят ѝ да бъде преразгледан. Счита, че доводите ѝ са от хуманитарен характер и следва да бъдат анализирани в този смисъл.

Към молбата е приложен медицински документ, издаден от Военно медицинска академия на 08.10.2020 г., видно от който е налице фрактура на десния глезен.

В процедурата по анализ на новонастъпилите обстоятелства, преди сезираният орган да се произнесе с решение, на 10.11.2020 г., жалбоподателката представя на Държавна агенция за бежанците към МС нотариално заверено заявление, с рег. № УП20172/10.11.2020 г., от нейната майка, в което същата споделя, че на датите 28.10.2020 г., 31.10.2020 г. в 16:10 часа, както и на 31.10.2020 г. в 16:25 часа, е получила обаждания от неизвестно лице, отправящо заплахи към дъщеря ѝ, след което е описана хронологично историята на жалбоподателката, съдържаща причините, поради които е взела решение да потърси закрила извън страната си на произход.

Страните не спорят, че с решение № 3493/05.06.2019г. на председателя на ДАБ при МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката и нейния син. При съдебното обжалване, с Решение № 12196/01.10.2020 г. на Върховния административен съд на РБ е отхвърлена жалбата срещу това решение и то е влязло в законна сила.

С Решение № 34-ОК/16.11.2020 г., на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ, интервюиращ орган на ДАБ-МС не допуска последващата молба с рег. № УП20172/28.10.2020 г. на жалбоподателката, с мотиви, че същата не съдържа нови обстоятелства от съществено значение за личното ѝ положение или относно държавата ѝ по произход.

В проведеното пред АССГ, на 15.02.2021 г. открито съдебно заседание, по делото са представени следните доказателства:

Етапна епикриза, изготвена от д-р А. П., в качеството си на психиатър, по отношение на Ф. С. А., в обобщителната част на която е отразено, че се касае за вероятно

„тревожно-депресивно разстройство“ у личността с акцентуации в психичната структура в посока на образуване на хистрионни и сензитивни реакции. След началото на вербалните и физически заплахи и преследване в уязвима позиция със заплашване със смърт, психически тормоз над нея и близките ѝ (майка и съпруг) се забелязва постоянни тревожно-депресивна симптоматика, задълбочаваща се през есенните месеци. Наблюдават се чести кошмари, пряко свързани с травматичните събития и избягващо поведение. Всички цитирани симптоми и тяхната динамика, с изключение на преценените като конституционални черти, свързани с психическата структура, са пряко относими към описаните психотравматични събития, станали причина за търсене на убежище.

Апел с копие до омбудсмана на Република България от родителите и съучениците на сина на жалбоподателката, в който е отправена молба да бъде позволено на детето да завърши образованието си в България, тъй като същото лесно се адаптирало към средата, показва високи резултати, а евентуална промяна на обичайната му среда би повлияла негативно на бъдещия му живот, мотивацията за учене и на психичното му здраве.

Справка с вх. № МД-81/08.02.2021 г., относно общото положение в страната на произход на жалбоподателката (политическо и икономическо), както и по отношение на спазване на човешките права. На стр.2 /абзац първи/ от справката е отбелязано, че съществени въпроси, свързани с правата на човека в Руската федерация включват: извънсъдебни убийства, насилствени изчезвания, широко разпространени изтезания от страна на правителствени служители на реда, които понякога водят до смърт. По-надолу в същата справка е отразено, че се наблюдава силна произволна намеса в лични живот, престъпления, включващи насилие или заплахи срещу хора с увреждания и членове на етнически малцинства.

Към настоящия момент преписката по молбата за закрила на детето е отделено от преписката на своята майка и жалбоподателка в това производство. Непълнолетният чужденец, със съгласието на своята майка, е подал молба за закрила с рег. № УП20480/28.10.2020 г. С Решение № 35-ОК/16.11.2020 г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС, молбата не е допусната до производство, но при обжалването му – с окончателно решение № 3950/16.06.2021 г. по адм. дело № 12597/2020 г. по описа на Административен съд София-град, е отменено а преписката е върната за ново разглеждане с указания на председателя на ДАБ-МС. В същата съдът като е констатирал, че непълнолетният преживява изключително емоционално положението, в което се намира той и неговата майка, като изрично заявява нежелание да се завърне в страната на произход и е указал тези данни да бъдат подробно проверени и анализирани в производство по общия ред, които е намерил за приложимо по отношение на непълнолетния, подал последваща молба.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено на жалбоподателката на 19.11.2020 г., а жалбата срещу него е подадена на 26.11.2020 г. - в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Молбата на Ф. А. от 28.10.2020 г. отговаря на определението за последваща молба по пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, доколкото предходното производство за предоставяне на

закрила по ЗУБ по общия ред е приключило с акт по чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ, потвърден с влязло в сила съдебно решение. За тези случаи нормите на чл.76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по предварително разглеждане на молбите за закрила – преценка на тяхната допустимост съгласно чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ. Последната разпоредба касае случаите, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед №РД-05-420 от 08.06.2017 г. (л.12), в установената форма, но при нарушение на процесуалния и материалния закон.

По силата на чл.76б, ал.1 ЗУБ производството по допустимост се провежда единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, което АО е съобразил като процедура, но формално, без да съобрази всички доказателства и да отчете всички факти и обстоятелства за вземане на решение за недопустимост на молбата. В обжалваното решение са обсъдени приложените към последващата молба писмени доказателства относно здравословното състояние на жалбоподателката във връзка с фрактура на десния крайник, без обаче да обсъдят представената декларация и съдържащите се в нея твърдения от майката на жалбоподателката, които са относими към заявеното от нея, че в Русия все още има опасност от преследване. Отделно от това, в производството по последващата молба на чужденката не е обсъдено положението на нейното дете и промяната в неговото правно положение (като придружен непълнолетен, търсец международна закрила на различни от неговата майка основания).

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ следва да се приемат, не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство по предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него с уточнението, да са от съществено значение за личното положение на чужденеца или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор относно наличието на материалноправните предпоставки по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В настоящия случай наведените обстоятелства относно заплахите, описани в заявлението на майката на жалбоподателката, са новонастъпили обстоятелства (датите са от октомври 2020г.), макар и да се отнасят към страх от преследване, който вече е бил обсъден от органа в предишно производство. В контекста на тези, твърдени като нови заплахи и предвид данните в справката за страната на произход относно човешките права, административният орган е следвало да обсъди по същество личното ѝ положение и ситуацията в страната на произход, по отношение на данните за проблемите свързани с правата на човека в страната, както и положението ѝ като единствен отглеждащ родител на детето, в контекста на най-добрия му интерес, а не неправилно да отчита, че не са налице никакви нови обстоятелства и да прави извод за недопустимост на молбата за закрила.

Необосновани са изводите на интервюиращия орган, че кандидатката основава последващата си молба на обстоятелства, които са преклудирани в предходното производство по същество при преценка на основанията за предоставяне на международна закрила. На първо място, в основното производство по молбата от

07.11.2018 г. АО не се е произнесъл и разгледал фактите относно здравословното състояние на Ф. А. и нейните опасения за евентуално лечение в страната ѝ на произход, обосновани с данните от направената актуална справка по отношение на Руската федерация по проблемите с правата на човека в ситуации, в кръга на които, би могла да се отнесе нейната лична история. В тази връзка, може да се направи извод, че представените медицински документи относно психическото състояние на жалбоподателката, както и данните, съдържащи се в актуалната справка за Руската федерация от 08.02.2021 г., касаещи период, съответстващ на този, през който е била разглеждана последващата молба, не са обсъдени по същество в производство по международна закрила за оценка дали същите са основание за получаване на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. След като те не са били обсъдени в основното производство, същите не са преклудирани и отхвърлени от административния орган и от съда. Предвид датите на заплахите, в заявлението приложено в производството по новата молба, които са последващи предходното решение, са неоснователни доводите на органа, че обстоятелствата във връзка с личното положение на жалбоподателката не са нови и са преклудирани от предходното решение.

Съобразно тълкуването, дадено от Съда на Европейския съюз (СЕС) в Решение от 28.07.2018 г. по дело С-585/16 А. (пар.110): що се отнася до думите „гарантират, че ефективната защита предвижда цялостно и ех нипс разглеждане на фактите и правните въпроси“, те следва да се тълкуват, тъй като иначе биха били лишени от обичайното си значение, в смисъл, че държавите членки са длъжни по силата на член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 да изменят националното си право по такъв начин, че разглеждането на посочените жалби да включва проверка от съда на всички фактически и правни обстоятелства, които му позволяват да извърши актуализирана преценка на конкретния случай. В това отношение изразът „ех нипс“ подчертава задължението на съда да извърши преценка, която отчита при необходимост новите обстоятелства, настъпили след приемането на решението, което се обжалва (пар.111 от същото решение на СЕС). В заключение СЕС приема, че член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че изискването за цялостно и ех нипс разглеждане на фактите и правните въпроси може да се отнася и до основанията за недопустимост на молбата за международна закрила, посочени в член 33, параграф 2 от тази директива, когато националното право позволява това, и че в случаите, когато съдът, пред който е подадена жалбата, възнамерява да разгледа основание за недопустимост, което не е било разгледано от решаващия орган, той трябва да изслуша кандидата, за да му даде възможност да представи лично, на език, който владее, своето становище по отношение на приложимостта на посоченото основание към конкретните обстоятелства, в които се намира.

В конкретния случай, към визираните нови факти и обстоятелства насочват приложените в производството към последващата молба за закрила писмени доказателства, както и от представената епикриза в хода на съдебното производство, от която е видно, че се касае за влошено здравословно състояние и настояване от страна на жалбоподателката за лечение в България. Това от своя страна дава основание на жалбоподателката да претендира закрила на основание чл.9, ал.8 ЗУБ, което задължава АО, сезиран с молбата, да обсъди така наведените доводи.

Изложените обстоятелства, наред с данните от административната преписка, че

кандидатът разполага и с нови доказателства, приложени към последващата молба за закрила, които не са били съществуващи, не са представени и не са обсъждани до приключване на адм.д.№6009/2020г. на ВАС, IV отделение със съдебно решение №12169/01.10.2020 г., оборват тезата на административния орган за наличие на основание по чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ за недопустимост до производство за предоставяне на международна закрила по последващата молба рег. № УП-20172 от 28.10.2020 г.

Тези съображения навеждат съда на извод, че в последващата молба на Ф. А. са налице нови елементи или факти, които следва да бъдат разгледани в производство по общия ред със съответните процедурни гаранции за кандидата. При разглеждането на последващата молба в общото производство по ЗУБ следва да се обсъдят новопредставените документи – заявление с рег. № УП20172/10.11.2020 г., доколкото същото касае твърдения към дати, които не са били обсъждани в предходното производство, Етапна епикриза от 05.01.2021 г. с данни за влошено психическо състояние на жалбоподателката, данни за правата на човека от актуална справка за Руската федерация, касаещи личното положение на жалбоподателката, положението ѝ в качество на майка и в контекста на най-добия интерес на нейното дете, съобразно пар.18 от Директива 2011/95/ЕС от 13 декември 2011 г. на Европейския парламент и на парламента на Съвета, както и новонаведените доводи за наличие на основание за предоставяне на закрила по чл.9, ал.8 ЗУБ.

От страните не се претендират разноски по делото, поради което съдът не следва да се произнеса по дължимостта им съгласно чл.143 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 6 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 34-ОК/16.11.2020 г. на интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, с което не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила, подадена от Ф. А. – гражданин на Руската федерация, последваща молба рег. № УП-20172/28.10.2020 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган за изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящото решение и разглеждане на последващата молба за закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: